

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/334 z dnia 19 grudnia 2018 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446 w odniesieniu do terminów składania przywozowych deklaracji skróconych i deklaracji poprzedzających wyprawdzenie w przypadku transportu drogą morską towarów z i do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Wysp Normandzkich i Wyspy Man 1
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/335 z dnia 27 lutego 2019 r. zmieniające załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 w odniesieniu do rejestracji napoju spirytusowego „Tequila” jako oznaczenia geograficznego 3
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/336 z dnia 27 lutego 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1141/2010 oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 686/2012 w odniesieniu do państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy w związku z oceną 1-metylocyklopropenu, famoksadonu, mankozebu, metiokarbu, metoksyfenozydu, pirymikarbu, pirymifosu metylu i tiakloprydu ⁽¹⁾ 8
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/337 z dnia 27 lutego 2019 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej mefentriflukonazol, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾ 12

DECYZJE

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/338 z dnia 20 lutego 2019 r. w sprawie przedłużenia wzmocnionego nadzoru w Grecji (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 1481) 17

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ Decyzja Przewodniczącego Komisji Europejskiej (UE) 2019/339 z dnia 21 lutego 2019 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień rzecznika praw stron w niektórych postępowaniach w sprawie handlu 20
-

III *Inne akty*

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

- ★ Decyzja wspólnego Komitetu EOG nr 246/2018 z dnia 5 grudnia 2018 r. zmieniająca załącznik VI (Zabezpieczenia społeczne) do Porozumienia EOG [2019/340] 29
 - ★ Decyzja wspólnego Komitetu EOG nr 18/2019 z dnia 8 lutego 2019 r. zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG [2019/341] 31
 - ★ Decyzja wspólnego Komitetu EOG nr 21/2019 z dnia 8 lutego 2019 r. zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG [2019/342] 34
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2018/1497 z dnia 8 października 2018 r. zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do kategorii żywności 17 i stosowania dodatków do żywności w suplementach diety (Dz.U. L 253 z 9.10.2018) 35

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2019/334

z dnia 19 grudnia 2018 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446 w odniesieniu do terminów składania przywózowych deklaracji skróconych i deklaracji poprzedzających wyprowadzenie w przypadku transportu drogą morską towarów z i do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Wysp Normandzkich i Wyspy Man

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 131 lit. b) i art. 265 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo złożyło notyfikację o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, tj. od dnia 30 marca 2019 r., chyba że Rada Europejska w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu.
- (2) Z chwilą, gdy Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim i w przypadku braku umowy o wystąpieniu towary przywożone ze Zjednoczonego Królestwa będą podlegać obowiązkowi złożenia przywózowej deklaracji skróconej, a towary opuszczające obszar celny Unii, których krajem przeznaczenia jest Zjednoczone Królestwo, będą podlegały obowiązkowi złożenia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie. Deklaracje te muszą być złożone w terminie zapewniającym organom celnym państw członkowskich wystarczający czas na przeprowadzenie właściwej analizy ryzyka do celów bezpieczeństwa i ochrony odpowiednio przed przybyciem towarów i przed wyprowadzeniem towarów, bez powodowania poważnych zakłóceń w przepływach i procesach logistycznych podmiotów gospodarczych.
- (3) Obecnie, zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/2446 ⁽²⁾, ustanowiono określone terminy składania przywózowych deklaracji skróconych lub deklaracji poprzedzających wyprowadzenie w odniesieniu do przewozów towarowych między obszarem celnym Unii a każdym portem na Morzu Północnym. Z chwilą gdy Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim, te same terminy powinny mieć zastosowanie do tych celów dla towarów przewożonych drogą morską z lub do portów Zjednoczonego Królestwa, które nie znajdują się na Morzu Północnym. W związku z tym terminy określone dla portów Morza Północnego powinny być stosowane dla wszystkich portów Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Wysp Normandzkich i Wyspy Man.
- (4) Niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w trybie pilnym i obowiązywać od dnia następującego po dniu, w którym Traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie, chyba że umowa o wystąpieniu zawarta ze Zjednoczonym Królestwem wejdzie w życie przed tym dniem,

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/2446 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 105 lit. c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(vi) wszystkich portów Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Wysp Normandzkich i wyspy Man;”;

2) w art. 244 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w przypadku przemieszczania przesyłek kontenerowych pomiędzy obszarem celnym Unii a Grenlandią, Wyspami Owczymi, Islandią lub portami na Morzu Bałtyckim, Morzu Północnym, Morzu Czarnym lub Morzu Śródziemnym oraz wszystkimi portami w Maroku i wszystkimi portami Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Wysp Normandzkich i Wyspy Man, najpóźniej dwie godziny przed opuszczeniem portu na obszarze celnym Unii;”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia następującego po dniu, w którym Traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie na podstawie art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie nie ma jednak zastosowania, jeżeli do tego dnia wejdzie w życie umowa o wystąpieniu zawarta ze Zjednoczonym Królestwem zgodnie z art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2019/335**z dnia 27 lutego 2019 r.****zmieniające załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 w odniesieniu do rejestracji napoju spirytusowego „Tequila” jako oznaczenia geograficznego**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 17 ust. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Consejo Regulador del Tequila („wnioskodawca”) meksykański organ ustanowiony zgodnie z prawem meksykańskim złożył wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego „Tequila” w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 110/2008 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia. „Tequila” to napój spirytusowy tradycyjnie wytwarzany w Meksyku w drodze destylacji soku uzyskanego z gatunku *Agave tequilana* Weber (odmiana zwana niebieską agawą).
- (2) Zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 110/2008, Komisja zbadała wniosek o rejestrację nazwy „Tequila” przesłany przez wnioskodawcę.
- (3) Po stwierdzeniu, że wniosek jest zgodny z rozporządzeniem (WE) nr 110/2008, Komisja opublikowała podstawowe specyfikacje dokumentacji technicznej dla produktu „Tequila” w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ do celów procedury zgłaszania sprzeciwu, zgodnie z art. 17 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 110/2008.
- (4) Zgodnie z art. 17 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 110/2008 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 716/2013 ⁽³⁾ *Unión Española del Licor* z Hiszpanii oraz *Vinum et Spiritus* z Belgii zgłosiły w wyznaczonym terminie sprzeciw wobec rejestracji nazwy „Tequila” jako oznaczenia geograficznego. Komisja uznała obydwa zgłoszenia sprzeciwu za dopuszczalne zgodnie z art. 14 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013. Otrzymano również zgłoszenie sprzeciwu ze strony *Unión de Licoristas Cataluña* oraz dalsze informacje od *Unión Española del Licor* oraz *Vinum et Spiritus*, ale uznano je za niedopuszczalne zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013, ponieważ nie złożono ich w terminie, o którym mowa w art. 17 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 110/2008.
- (5) Pismem z dnia 4 kwietnia 2017 r. Komisja powiadomiła wnioskodawcę o dwóch dopuszczalnych zgłoszeniach sprzeciwu i wezwała go do przedstawienia uwag w terminie dwóch miesięcy zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013. Wnioskodawca przesłał swoje uwagi w wymaganym terminie w dniu 3 czerwca 2017 r.
- (6) Zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013 Komisja przekazała uwagi wnioskodawcy pismami z dnia 31 lipca 2017 r. dwóm zgłaszającym sprzeciw, którym przyznano okres dwóch miesięcy na przedstawienie uwag zgodnie z art. 15 ust. 2 tego rozporządzenia wykonawczego. Komisja otrzymała odpowiedź od *Unión Española del Licor* w dniu 22 września 2017 r.
- (7) Zgłoszenia sprzeciwu ze strony *Unión Española del Licor* oraz *Vinum et Spiritus* dotyczą obowiązkowych wymogów określonych w normie urzędowej NOM-006-SCFI-2012 (napoje alkoholowe – Tequila – specyfikacje) opublikowanej w *Diario Oficial de la Federación* w dniu 13 grudnia 2012 r. ⁽⁴⁾ („Oficjalna Norma Meksykańska”) i o których mowa w dokumentacji technicznej dla produktu „Tequila”, dotyczącej: a) wymogów w zakresie etykietowania w odniesieniu do informacji handlowych i zdrowotnych oraz numerów referencyjnych uprawnionych

⁽¹⁾ Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.⁽²⁾ Dz.U. C 255 z 14.7.2016, s. 5.⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 716/2013 z dnia 25 lipca 2013 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 110/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. L 201 z 26.7.2013, s. 21).⁽⁴⁾ Oficjalna meksykańska norma NOM-006-SCFI-2012, Bebidas alcohólicas - Tequila - Especificaciones opublikowane w *Mexican Diario Oficial* z dnia 13 grudnia 2012 r.

producentów; b) ograniczeń w zakresie umów handlowych zawieranych między dostawcami a podmiotami butelkującymi, dotyczących uprawnienia do stosowania zarejestrowanych znaków towarowych lub innych oznaczeń odróżniających, a zatem ograniczających zdolność podmiotów butelkujących do pozyskiwania meksykańskiego produktu i ograniczających obrót produktem „Tequila” po butelkowaniu do niektórych dozwolonych znaków towarowych, uniemożliwiających w ten sposób wprowadzanie do obrotu pod własnymi znakami towarowymi podmiotów bez specjalnego uprawnienia; c) zasad wydawania pozwoleń podmiotom w Unii dopuszczonym do butelkowania produktu „Tequila” oraz przepisów dotyczących procedur butelkowania; d) wymogów w zakresie kontroli mających zastosowanie do uprawnionych podmiotów butelkujących na terytorium Unii, jak również konsekwencje określone w Oficjalnej Normie Meksykańskiej w przypadkach niezgodności; e) zakazu wprowadzania do obrotu luzem kategorii produktu „Tequila” stanowiącego mieszaninę (zawierającego do 49 % łącznej zawartości cukrów redukujących pochodzących z innych źródeł niż cukry pochodzące z niebieskiej odmiany *Agave tequilana* Weber) na terytorium Unii oraz zaopatrywania się w produkt „Tequila” luzem zaliczany do kategorii mieszanin za pośrednictwem państw trzecich; oraz f) wymogu, zgodnie z którym kategorię produktu „Tequila” o 100 % zawartości agawy należy butelkować w zakładzie prowadzonym przez uprawnionych producentów znajdującym się na wyznaczonym obszarze geograficznym w Meksyku. Zgłaszający sprzeciw twierdzą, że wymogi te obchodzą zasady wolnego handlu i wolnej konkurencji i są z nimi niezgodne w odniesieniu do produktu „Tequila” w państwach członkowskich, a w szczególności naruszają art. 6 rozporządzenia (WE) nr 110/2008.

- (8) Wnioskujący twierdzi, że zgłoszenia sprzeciwu należy odrzucić jako niedopuszczalne, ponieważ zgłaszający sprzeciw nie zastosowali w przedłożonych przez nich dokumentach wzoru wymaganego w art. 13 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013 oraz nie wykazali, których szczególnych warunków rejestracji przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008 nie spełniono. Wnioskujący twierdzi, że głównym celem systemu kontroli butelkowania, wprowadzania do obrotu i dystrybucji jest zagwarantowanie identyfikowalności, a w konsekwencji autentyczności produktu „Tequila”. Ponadto wnioskujący twierdzi, że każdy podmiot chcący butelkować produkt „Tequila” luzem może to uczynić pod warunkiem że uzyska świadectwo dopuszczenia podmiotu butelkującego produkt „Tequila” i zawrze umowę o wspólnej odpowiedzialności za zarejestrowany znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające.
- (9) Co więcej, wnioskodawca uważa, że żadna z uwag podważających stosowanie Oficjalnej Normy Meksykańskiej nie stanowi podstawy do zgłoszenia sprzeciwu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 110/2008, ponieważ nazwa „Tequila” jest już wiążąca na podstawie postanowień umowy między Unią a Meksykiem z dnia 27 maja 1997 r. w sprawie wzajemnego uznawania i ochrony oznaczeń napojów spirytusowych (zwanej dalej „umową z 1997 r.”) ⁽⁵⁾, której art. 4 ust. 2 przewiduje, że na terytorium Unii chronioną nazwę „Tequila” można stosować wyłącznie na warunkach ustanowionych w przepisach ustawowych i wykonawczych Meksyku.
- (10) W odniesieniu do formy sprzeciwów poruszonej przez wnioskodawcę Komisja uznała zastrzeżenia *Unión Española del Licor i Vinum et Spiritus* za dopuszczalne, ponieważ są one zgodne z wymogami określonymi w art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013, bowiem wszystkie informacje wymagane w formularzu „Wniosku o zgłoszenie sprzeciwu wobec oznaczenia geograficznego”, określonym w załączniku III do tego rozporządzenia wykonawczego, zostały zawarte w zgłoszeniach sprzeciwu.
- (11) Jeżeli chodzi o stosowanie przepisów zawartych w Oficjalnej Normie Meksykańskiej, jako że jest to rozporządzenie państwa trzeciego, Komisja uważa, że nie ma ono bezpośredniego ekstraterytorialnego wpływu na Unię. W publikacji podstawowych specyfikacji dokumentacji technicznej dla produktu „Tequila” w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wyraźnie wymienia się jednak niektóre zasady określone w Oficjalnej Normie Meksykańskiej i w związku z tym stwierdza się, że mają one zastosowanie do produktu przeznaczanego na wywóz. Obejmują one wymogi produkcyjne, przepisy dotyczące etykietowania oraz zasady butelkowania kategorii produktu „Tequila” o 100 % zawartości agawy, które są określone lub o których mowa we wspomnianej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. System umożliwiający podmiotom lub władzom państw trzecich zapobieganie dystrybucji produktu na całym jednolitym rynku w sposób niezgodny z zasadami prawa Unii po jego przywozie nie może być chroniony za pośrednictwem rozporządzenia (WE) nr 110/2008.
- (12) W odniesieniu do związku z umową z 1997 r., która chroniła produkt „Tequila” na terytorium Unii, przypomina się, że ewentualna ochrona za pośrednictwem rozporządzenia (WE) nr 110/2008 wynika z innego systemu prawnego, niezależnego od systemu ustanowionego w porozumieniu z 1997 r. Biorąc pod uwagę, że wnioskodawca zdecydował się złożyć wniosek o objęcie ochroną indywidualną oznaczenia geograficznego „Tequila” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 110/2008 oprócz ochrony na mocy umowy z 1997 r., należy wyjaśnić, że ochrona na podstawie tych dwóch instrumentów ma zastosowanie zgodnie z odpowiednimi przepisami każdego z tych instrumentów.
- (13) Komisja oceniła argumenty i dowody przedstawione przez zgłaszających sprzeciw i wnioskodawcę i doszła do wniosku, że nazwę „Tequila” powinno zarejestrować się jako oznaczenie geograficzne w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 110/2008 po uwzględnieniu następujących uwarunkowań.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.1997, s. 15. Umowę z 1997 r. wdrożono poprzez rozporządzenie Komisji (WE) nr 936/2009 (Dz.U. L 264 z 8.10.2009, s. 5).

- (14) W odniesieniu do wymogów dotyczących etykietowania, o których mowa w motywie 7 lit. a), art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 110/2008 stanowi, że państwa członkowskie mogą ustanowić dodatkowe przepisy dotyczące produkcji, opisu, prezentacji i etykietowania, które są bardziej rygorystyczne niż przepisy określone w załączniku II do tego rozporządzenia w zakresie, w jakim są one zgodne z prawem Unii. Należy stosować art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia odpowiednio do przepisów określonych przez władze państw trzecich. Z Oficjalnej Normy Meksykańskiej i sekcji 9 podstawowej specyfikacji dokumentacji technicznej produktu „Tequila” wynika, że Meksykańskie Stany Zjednoczone, poza przepisami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008, przewidują bardziej surowe przepisy dotyczące etykietowania wszystkich produktów „Tequila”. Przepisy, o których mowa, dotyczą informacji marketingowych i zdrowotnych, numerów referencyjnych oraz nazw i adresów identyfikujących uprawnionego producenta lub podmiotu butelkującego. Wymogi te nie są niezgodne z przepisami Unii dotyczącymi etykietowania, a w szczególności z przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011⁽⁶⁾. Wymóg, aby podmioty identyfikowano po numerze referencyjnym lub nazwie i adresie jest uzasadniony w świetle przejrzystości i identyfikowalności i nie jest nierozsądny. Z tych powodów Komisja uznaje, że podstawy sprzeciwu dotyczące wymogów etykietowania nie są uzasadnione i należy je odrzucić.
- (15) Ograniczenia dotyczące umów handlowych między dostawcami i podmiotami butelkującymi, o których mowa w motywie 7, lit. b) oraz zasady upoważniania podmiotów butelkujących w Unii i procedury wspomnianego upoważniania, o których mowa w motywie 7 lit. c), są uzasadnione ze względu na potrzebę zapewnienia identyfikowalności i zapobiegania oszustwom. Przepisy mają wyraźnie zastosowanie do etykietowania produktów przeznaczonych do wywozu zgodnie z sekcją 9 akapit drugi podstawowej specyfikacji dokumentacji technicznej produktu „Tequila” opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w której mowa o stosowaniu wyrażenia „Tequila” i zarejestrowanych znaków towarowych lub oznaczeń odróżniających w ramach umowy o wspólnej odpowiedzialności przedłożonej w meksykańskim Urzędzie ds. Patentów i Znaków Towarowych. W zakresie ich stosowania względem określenia „Tequila” w Unii, Komisja uznaje te przepisy i ustalenia za proporcjonalne i uzasadnione, a sprzeciw za bezpodstawny i uważa, że należy go odrzucić.
- (16) W odniesieniu do wymogów w zakresie kontroli stosowanych względem uprawnionych podmiotów butelkujących na obszarze Unii, a także konsekwencji określonych w Oficjalnej Normie Meksykańskiej w przypadku niezgodności, o której mowa w motywie 7 lit. d), w art. 22 rozporządzenia (WE) nr 110/2008 podano przepisy dotyczące weryfikacji zgodności ze specyfikacją przed wprowadzeniem produktu do obrotu, co w przypadku produktu „Tequila” przeznaczonego na sprzedaż konsumentom obejmuje działalność związaną z butelkowaniem i w szczególności wymaga zapewnienia weryfikacji zgodności przez organy publiczne państwa trzeciego lub przez co najmniej jedną jednostkę certyfikującą produkty w przypadku produktu pochodzącego z państwa trzeciego. Komisja zaznacza, że procedury i działania weryfikacyjne w przypadku niezgodności są uzasadnione pod względem potrzeby zapewnienia identyfikowalności i zapobiegania domieszaniu lub oszustwa, które są trudne do wykrycia w przypadku takiego produktu. W zakresie, w jakim w Oficjalnej Normie Meksykańskiej przewidziano weryfikację zgodności ze specyfikacjami dokumentacji technicznej przed wprowadzeniem produktu „Tequila” do sprzedaży konsumentom na runku Unii, przepisy te są zgodne z art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 110/2008. Z tych powodów Komisja uznaje, że podstawy sprzeciwu dotyczące wymogów w zakresie kontroli nie są uzasadnione i należy je odrzucić.
- (17) W odniesieniu do rzekomego zakazu handlu luzem na terenie Unii kategorią produktu „Tequila” stanowiącego mieszaninę, o którym mowa w motywie 7 lit. e), Komisja zauważa, że publikacja podstawowej specyfikacji dokumentacji technicznej produktu „Tequila” w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiera jedynie przepisy szczegółowe dotyczące zakazu handlu kategorią produktu „Tequila” o 100 % zawartości agawy luzem; nie ma odniesienia, które zakazywałoby handlu luzem kategorią produktu stanowiącego mieszaninę produktu „Tequila” w ramach jednolitego rynku, po jej przywozie do Unii.
- (18) W odniesieniu do rzekomego zakazu zaopatrywania się w kategorię produktu „Tequila” luzem stanowiącego mieszaninę za pośrednictwem państw trzecich, wynikającego z wymogu zawarcia umowy o wspólnej odpowiedzialności złożonej w meksykańskim Urzędzie ds. Patentów i Znaków Towarowych w odniesieniu do dostaw produktu luzem, a także w świetle potrzeby zapewnienia identyfikowalności i zapobiegania oszustwom, Komisja uważa za uzasadniony wymóg, aby można było nabywać produkt luzem poza Unią wyłącznie od producentów w kraju pochodzenia. Z tych powodów Komisja uznaje, że podstawy sprzeciwu dotyczące ograniczeń produktów luzem nie są uzasadnione i należy je odrzucić.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

- (19) W odniesieniu do zarzutu, że wymóg obowiązkowego butelkowania na wyznaczonym obszarze geograficznym, mający zastosowanie do kategorii „Tequila” o 100 % zawartości agawy, o której mowa w motywie 7 lit. f), nie jest zgodny z prawem Unii, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 10 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013 wszelkie ograniczenia dotyczące butelkowania napojów spirytusowych w ramach wyznaczonego obszaru geograficznego należy uzasadnić w dokumentacji technicznej, ponieważ stanowią one potencjalne ograniczenie swobodnego przepływu towarów i swobody świadczenia usług na jednolitym rynku. Prawa Unii nie stosuje się do określenia, czy państwo trzecie może ograniczać butelkowanie na swoim terytorium, ale w celu zapobiegania ograniczeniom dotyczącym ponownego butelkowania lub butelkowania produktu luzem w Unii, jeżeli takie produkty luzem były wywożone z państwa trzeciego do Unii. Wprowadzanie takich ograniczeń może być dozwolone tylko wówczas, gdy są one konieczne, proporcjonalne i odpowiednie do celów ochrony renomy oznaczenia geograficznego (7).
- (20) W sekcji 7 podstawowej specyfikacji dokumentacji technicznej wnioskodawca stwierdza, że celem ograniczenia butelkowania jest zachowanie złożonych właściwości organoleptycznych, które mogłyby doznać uszczerbku w wyniku transportu luzem, ponieważ nie są dodawane żadne inne cukry poza uzyskanymi z agawy gatunku *Agave tequilana* Weber (odmiana zwana niebieską agawą). Wnioskodawca zapewnia również, że kolejnym powodem ograniczenia w zakresie butelkowania jest zachowanie renomy produktu „Tequila” o 100 % zawartości agawy, której podstawą są zasadniczo szczególne cechy, a bardziej ogólnie jakość produktu, która z kolei wynika z wiedzy lokalnych uprawnionych producentów i może być zagrożona ryzykiem domieszki i oszustwa, które są trudne do wykrycia. Przedmiotowy wymóg należy uznać za zgodny z prawem Unii pomimo swojego ograniczającego efektu, jeżeli zostanie wykazane, że stanowi konieczny, proporcjonalny i skuteczny sposób utrzymania znaczącej renomy, którą bezsprzecznie cieszy się wśród konsumentów meksykańskie oznaczenie „Tequila”. Z informacji zawartych w dokumentacji technicznej wynika, że ograniczenie butelkowania dotyczy tylko jednej kategorii produktu „Tequila”, natomiast nie stanowi to przeszkody dla przywozu luzem do Unii kategorii mieszaniny „Tequila” (zawierającej do 49 % cukru ze źródeł innych niż surowiec), którego to ograniczenie nie dotyczy. Terytorialny zakres ograniczenia w przypadku produktu „Tequila” dotyczy jedynie wyznaczonego obszaru geograficznego, który ogranicza się do pięciu meksykańskich stanów. Dowody dostarczone przez wnioskodawcę pokazują, że ograniczenie to jest uzasadnione jako proporcjonalny i odpowiedni środek mający na celu zagwarantowanie składu produktu i jego renomy wśród konsumentów. Ponadto nie wskazano żadnych mniej ograniczających, alternatywnych środków umożliwiających osiągnięcie odpowiedniego poziomu kontroli. Konieczne uzasadnienie ograniczenia dotyczącego obowiązkowego butelkowania kategorii „Tequila” o 100 % zawartości agawy jest zatem zgodne z art. 10 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013.
- (21) Z powodów przedstawionych powyżej Komisja uznaje podstawy sprzeciwu wobec rejestracji oznaczenia geograficznego „Tequila” w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 110/2008, dotyczącego obowiązkowego butelkowania na wyznaczonym obszarze geograficznym kategorii „Tequila” o 100 % zawartości agawy, za bezzasadne i uważa, że należy je odrzucić.
- (22) W świetle powyższych argumentów i zgodnie z art. 17 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 110/2008 Komisja uznaje, że wniosek o rejestrację produktu „Tequila” jako oznaczenia geograficznego spełnia warunki określone w tym rozporządzeniu. Nazwa „Tequila” powinna zatem być chroniona i zarejestrowana jako oznaczenie geograficzne w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 110/2008.
- (23) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 110/2008.
- (24) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Napojów Spirytusowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 110/2008, w kategorii produktu „Pozostałe napoje spirytusowe”, dodaje się pozycję w brzmieniu:

	Tequila	Meksykańskie Stany Zjednoczone
--	---------	--------------------------------

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(7) Motyw 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 716/2013.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/336**z dnia 27 lutego 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1141/2010 oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 686/2012 w odniesieniu do państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy w związku z oceną 1-metylocyklopropenu, famoksadonu, mankozebu, metiokarbu, metoksyfenozydu, pirymikarbu, pirymifosu metylu i tiakloprydu****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 19,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 686/2012 ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1141/2010 ⁽³⁾ przydzielono Zjednoczonemu Królestwu, jako państwu członkowskiemu pełniącemu rolę sprawozdawcy, zadanie oceny niektórych substancji czynnych zawartych w środkach ochrony roślin.
- (2) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo złożyło notyfikację o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, tj. od dnia 30 marca 2019 r., chyba że Rada Europejska w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu.
- (3) Projekt umowy o wystąpieniu uzgodniony między negocjatorami i zatwierdzony przez Radę Europejską (art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej) zawiera ustalenia dotyczące stosowania przepisów prawa Unii do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie po dniu, w którym Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie. Jeżeli umowa ta wejdzie w życie, przepisy Unii w dziedzinie środków ochrony roślin będą miały zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w okresie przejściowym zgodnie z tą umową i przestaną być stosowane z końcem tego okresu. Nawet jeśli UE i Zjednoczone Królestwo ratyfikują umowę o wystąpieniu, w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo nie będzie jednak pełnił roli wiodącego organu w zakresie oceny ryzyka, badań, zatwierdzeń lub zezwoleń na szczeblu Unii lub na szczeblu państw członkowskich działających wspólnie, o czym mowa m.in. w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009.
- (4) Zadanie oceny substancji czynnych, w odniesieniu do których Zjednoczone Królestwo jest państwem członkowskim pełniącym rolę sprawozdawcy i w przypadku których decyzja o odnowieniu zatwierdzenia prawdopodobnie nie zostanie podjęta przed dniem 30 marca 2019 r., należy zatem przydzielić innym państwom członkowskim. Substancje czynne, o których mowa, to: 1-metylocyklopropen, famoksadon, mankozeb, metiokarb, metoksyfenozyd, pirymikarb, pirymifos metylu i tiaklopryd.
- (5) Przydzielenie to powinno zapewnić równowagę w podziale obowiązków i pracy między państwami członkowskimi.
- (6) Ponieważ ocena przedmiotowych substancji czynnych znajduje się na zaawansowanym etapie i przewiduje się, że pozostała do wykonania praca będzie nieznaczna, do oceny tej nie należy przydzielać państwu członkowskiego pełniącego rolę współsprawozdawcy.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 686/2012 oraz rozporządzenie (UE) nr 1141/2010.
- (8) Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia 30 marca 2019 r. W przypadku przedłużenia dwuletniego okresu, o którym mowa w art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, niniejsze rozporządzenie

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 686/2012 z dnia 26 lipca 2012 r. przydzielające państwom członkowskim, do celów procedury odnowienia, zadanie oceny substancji czynnych (Dz.U. L 200 z 27.7.2012, s. 5).⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1141/2010 z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie ustanowienia procedury odnowienia włączenia drugiej grupy substancji czynnych do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG i sporządzenia wykazu tych substancji (Dz.U. L 322 z 8.12.2010, s. 10).

powinno jednak być stosowane od dnia następującego po dniu, w którym przepisy w dziedzinie środków ochrony roślin przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie, ponieważ – zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 ⁽⁴⁾ – ustanie zastosowania aktów, ustalone na określoną datę, przypada na moment upływu ostatniej godziny dnia przypadającego na tę datę.

- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 686/2012 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (UE) nr 1141/2010 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 30 marca 2019 r.

W przypadku podjęcia decyzji o przedłużeniu dwuletniego okresu, o którym mowa w art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia następującego po dniu, w którym przepisy w dziedzinie środków ochrony roślin przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

W części A załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 686/2012 wprowadza się następujące zmiany:

a) pozycja dotycząca 1-metylocyklopropenu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„1-metylocyklopropen	NL”	

b) pozycja dotycząca mankozebu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„Mankozeb	EL”	

c) pozycja dotycząca metiokarbu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„Metiokarb	DE”	

d) pozycja dotycząca metoksyfenozydu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„Metoksyfenozyd	SK”	

e) pozycja dotycząca pirymikarbu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„Pirymikarb	SE”	

f) pozycja dotycząca pirymifosu metylu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„Pirymifos metylu	FR”	

g) pozycja dotycząca tiakloprydu otrzymuje brzmienie:

Substancja czynna	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Państwo członkowskie pełniące rolę współsprawozdawcy
„Tiaklopryd	DE”	

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 1141/2010 pozycja dotycząca famoksadonu otrzymuje brzmienie:

Kolumna A		Kolumna B	Kolumna C	Kolumna D
„Famoksadon	2012	FI		31 sierpnia 2012 r.”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/337**z dnia 27 lutego 2019 r.****w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej mefentriflukonazol, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 Zjednoczone Królestwo otrzymało w dniu 29 lutego 2016 r. złożony przez BASF Agro B.V. wniosek o zatwierdzenie substancji czynnej mefentriflukonazol.
- (2) Zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w dniu 30 marca 2016 r. Zjednoczone Królestwo jako państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy powiadomiło wnioskodawcę, pozostałe państwa członkowskie, Komisję i Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) o spełnieniu kryteriów formalnych wniosku.
- (3) W dniu 25 kwietnia 2017 r. państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożyło Komisji projekt sprawozdania z oceny wraz z kopią dla Urzędu, w którym to sprawozdaniu oceniono, czy wspomniana substancja czynna ma szanse spełnić kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.
- (4) Urząd spełnił warunki określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. Zgodnie z art. 12 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zwrócił się on do wnioskodawcy o przedłożenie dodatkowych informacji państwom członkowskim, Komisji i Urzędowi. Ocenę dodatkowych informacji dokonaną przez państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożono Urzędowi w formie zaktualizowanego projektu sprawozdania z oceny w dniu 1 lutego 2018 r.
- (5) W dniu 5 lipca 2018 r. Urząd przedstawił wnioskodawcy, państwom członkowskim i Komisji wnioski ⁽²⁾, w których określił, czy substancja czynna mefentriflukonazol ma szanse spełnić kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. Urząd podał swoje wnioski do wiadomości publicznej.
- (6) W odniesieniu do nowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego, wprowadzonych rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/605 ⁽³⁾, które zaczęto stosować w dniu 10 listopada 2018 r., oraz wspólnych wytycznych służących identyfikacji substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego ⁽⁴⁾ we wnioskach Urzędu stwierdzono, że jest mało prawdopodobne, by mefentriflukonazol był substancją zaburzającą funkcjonowanie układu hormonalnego w odniesieniu do wydzielania estrogenów, androgenów, steroidów i hormonów tarczycy. Na podstawie dostępnych informacji oraz zgodnie z wytycznymi służącymi identyfikacji substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego stwierdzono ponadto, że jest mało prawdopodobne, by mefentriflukonazol był substancją zaburzającą funkcjonowanie układu hormonalnego ryb, biorąc pod uwagę, że przeprowadzone badania objęły wszystkie dostępne metody badań układu hormonalnego. W związku z tym Komisja uznaje, że mefentriflukonazol nie ma właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ EFSA (Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności), 2018 r. „Conclusion on the peer review of the pesticide risk assessment of the active substance BAS 750 F (mefentrifluconazole)” (Wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej BAS 750 F (mefentriflukonazol)). Dziennik EFSA 2018; 16(7):5379, 32 s., <https://doi.org/10.2903/j.efsa.2018.5379>.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2018/605 z dnia 19 kwietnia 2018 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 poprzez ustanowienie naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego (Dz.U. L 101 z 20.4.2018, s. 33).

⁽⁴⁾ ECHA (Europejska Agencja Chemikaliów) oraz EFSA (Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności) przy wsparciu technicznym Wspólnego Centrum Badawczego (JRC), Andersson N., Arena M., Auteri D., Barmaz S., Grignard E., Kienzler A., Lepper P., Lostia A.M., Munn S., Parra Morte J.M., Pellizzato F., Tarazona J., Terron A. i Van der Linden S., 2018 r. Wytyczne dotyczące identyfikacji substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego w kontekście rozporządzeń (UE) nr 528/2012 i (WE) nr 1107/2009. Dziennik EFSA 2018; 16(6):5311, 135 s. <https://doi.org/10.2903/j.efsa.2018.5311>. ECHA-18-G-01-EN.

- (7) W dniu 12 grudnia 2018 r. Komisja przedstawiła Stałemu Komitetowi ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz sprawozdanie z przeglądu dotyczące mefentriflukonazolu, a w dniu 25 stycznia 2019 r. projekt rozporządzenia przewidującego zatwierdzenie mefentriflukonazolu.
- (8) Wnioskodawcy umożliwiono przedstawienie uwag do sprawozdania z przeglądu.
- (9) W odniesieniu do jednego lub większej liczby reprezentatywnych zastosowań co najmniej jednego środka ochrony roślin zawierającego substancję czynną, o której mowa, a w szczególności w odniesieniu do zastosowań, które zostały zbadane i szczegółowo opisane w sprawozdaniu z przeglądu, ustalono, że spełnione są kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.
- (10) Należy zatem zatwierdzić mefentriflukonazol.
- (11) Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w związku z jego art. 6 oraz w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej należy jednak uwzględnić pewne warunki i ograniczenia. Należy w szczególności zażądać dodatkowych informacji potwierdzających.
- (12) Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 należy odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽⁵⁾.
- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdzenie substancji czynnej

Zatwierdza się substancję czynną mefentriflukonazol określoną w załączniku I, z zastrzeżeniem warunków wyszczególnionych w tym załączniku.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Wygaśnięcie zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
Mefentriflukonazol Nr CAS: 1417782-03-6 Nr CIPAC: nieprzypisany	(2RS)-2-[4-(4-chlorofenoksy)-2-(trifluorometylo) fenylo]-1-(1H-1,2,4-triazol-1-yl)propan-2-ol	≥ 970 g/kg Zanieczyszczenie N,N-dimetyloformamidem nie może przekraczać 0,5 g/kg w materiale technicznym. Zanieczyszczenie toluenem nie może przekraczać 1 g/kg w materiale technicznym. Zanieczyszczenie 1,2,4-(1H)-triazolem nie może przekraczać 1 g/kg w materiale technicznym.	20 marca 2019 r.	20 marca 2029 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego mefentriflukonazolu, w szczególności jego dodatki I i II.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <ul style="list-style-type: none"> — ochronę operatorów, przy jednoczesnym zapewnieniu, aby warunki stosowania zawierały zalecenia dotyczące stosowania odpowiednich środków ochrony indywidualnej, — ochronę organizmów wodnych. <p>Warunki stosowania muszą uwzględniać, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko takie jak strefy buforowe lub pasy roślinności.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada Komisji, państwom członkowskim oraz Urzędowi informacje potwierdzające na temat:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) specyfikacji technicznej substancji czynnej w postaci, w jakiej została wyprodukowana (w oparciu o produkcję na skalę handlową) oraz zgodności partii przeznaczonych do badań toksyczności z potwierdzoną specyfikacją techniczną; 2) wpływu procesów uzdatniania wody na charakter pozostałości obecnych w wodach powierzchniowych i podziemnych, w przypadku gdy wody powierzchniowe lub podziemne pobiera się w celu wykorzystania jako wody pitnej. <p>Wnioskodawca przedkłada informacje, o których mowa w pkt 1, do dnia 20 marca 2020 r. oraz informacje, o których mowa w pkt 2, w ciągu dwóch lat od daty publikacji przez Komisję wytycznych w sprawie oceny wpływu procesów uzdatniania wody na charakter pozostałości obecnych w wodach powierzchniowych i podziemnych.</p>

⁽¹⁾ Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ZAŁĄCZNIK II

W części B załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 dodaje się pozycję w brzmieniu:

	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość (1)	Data zatwierdzenia	Wygaśnięcie zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
„132	Mefentriflukonazol Nr CAS: 1417782-03-6 Nr CIPAC: nieprzypisany	(2RS)-2-[4-(4-chlorofenoksy)-2-(trifluorometylofenylo)-1-(1H-1,2,4-triazol-1-yl)propan-2-ol	≥ 970 g/kg Zanieczyszczenie N,N-dimetyloformamidem nie może przekraczać 0,5 g/kg w materiale technicznym. Zanieczyszczenie toluenem nie może przekraczać 1 g/kg w materiale technicznym. Zanieczyszczenie 1,2,4-(1H)-triazolem nie może przekraczać 1 g/kg w materiale technicznym.	20 marca 2019 r.	20 marca 2029 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego mefentriflukonazolu, w szczególności jego dodatki I i II.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <ul style="list-style-type: none"> — ochronę operatorów, przy jednoczesnym zapewnieniu, aby warunki stosowania zawierały zalecenia dotyczące stosowania odpowiednich środków ochrony indywidualnej, — ochronę organizmów wodnych. <p>Warunki stosowania muszą uwzględniać, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko takie jak strefy buforowe lub pasy roślinności.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada Komisji, państwom członkowskim oraz Urzędowi informacje potwierdzające na temat:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) specyfikacji technicznej substancji czynnej w postaci, w jakiej została wyprodukowana (w oparciu o produkcję na skalę handlową) oraz zgodności partii przeznaczonych do badań toksyczności z potwierdzoną specyfikacją techniczną; 2) wpływu procesów uzdatniania wody na charakter pozostałości obecnych w wodach powierzchniowych i podziemnych, w przypadku gdy wody powierzchniowe lub podziemne pobiera się w celu wykorzystania jako wody pitnej.

	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwier- dzenia	Wygaśnięcie zatwier-dzenia	Przepisy szczegółowe
						Wnioskodawca przedkłada informacje, o których mowa w pkt 1, do dnia 20 marca 2020 r. oraz informacje, o których mowa w pkt 2, w ciągu dwóch lat od daty publikacji przez Komisję wytycznych w sprawie oceny wpływu procesów uzdatniania wody na charakter pozostałości obecnych w wodach powierzchniowych i podziemnych.”

⁽¹⁾ Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2019/338

z dnia 20 lutego 2019 r.

w sprawie przedłużenia wzmocnionego nadzoru w Grecji

(notyfikowana jako dokument nr C(2019) 1481)

(Jedynie tekst w języku greckim jest autentyczny)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Po wygaśnięciu pomocy finansowej w ramach Europejskiego Mechanizmu Stabilności w dniu 20 sierpnia 2018 r. decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2018/1192⁽²⁾ wprowadzono na okres sześciu miesięcy od dnia 21 sierpnia 2018 r. wzmocniony nadzór w Grecji.
- (2) Grecja powinna kontynuować kluczowe reformy instytucjonalne i strukturalne w perspektywie średnioterminowej w celu zapewnienia ich realizacji i pełnej skuteczności, w oparciu o znaczną liczbę działań wdrażanych przez ten kraj w ramach programu pomocy finansowej Europejskiego Mechanizmu Stabilności („program”). W tym celu Grecja podjęła zobowiązanie w Eurogrupie, że będzie kontynuować i zakończy wszystkie kluczowe reformy przyjęte w ramach programu oraz zapewni ochronę celów istotnych reform przyjętych w ramach programu oraz w ramach poprzedzających go instrumentów.
- (3) Grecja zobowiązała się również do wdrożenia konkretnych działań w obszarze polityki budżetowej i budżetowo-strukturalnej, dobrobytu społecznego, stabilności finansowej, rynków pracy i dóbr, prywatyzacji i administracji publicznej. Te konkretne działania, które wymieniono w załączniku do oświadczenia Eurogrupy z dnia 22 czerwca 2018 r., przyczynią się do usunięcia potencjalnych źródeł trudności gospodarczych Grecji.
- (4) Od 2010 r. Grecja otrzymała znaczną pomoc finansową, w wyniku której jej pozostające do spłaty zobowiązania na rzecz państw członkowskich należących do strefy euro, na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej i na rzecz Europejskiego Mechanizmu Stabilności wynoszą w sumie 243 700 mln EUR. Grecja otrzymała od swoich europejskich partnerów wsparcie finansowe na preferencyjnych warunkach. Aby doprowadzić zadłużenie do bardziej zrównoważonego poziomu, w 2012 r. i następnie w 2017 r. w ramach Europejskiego Mechanizmu Stabilności przyjęto konkretne środki. W dniu 22 czerwca 2018 r. Eurogrupa osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie wdrożenia dodatkowych środków, aby zapewnić stabilność długu. Środki te obejmują przedłużenie średnich ważonych terminów zapadalności o kolejnych 10 lat, odroczenie odpisów amortyzacyjnych i spłaty odsetek o kolejnych 10 lat, jak również wdrożenie innych środków okołozadłużeniowych. Dwa razy w roku, na podstawie potwierdzenia w ramach wzmocnionego nadzoru, że Grecja wywiązuje się ze swoich poprogramowych zobowiązań politycznych, w Eurogrupie można uzgodnić dwa dodatkowe środki (odstąpienie od marży odsetkowej za transzę na wykup długu w ramach programu Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej na 2018 r. i przywrócenie transferu kwot równoważnych dochodom banków centralnych strefy euro narosłym od greckich obligacji rządowych na podstawie umowy o aktywach finansowych netto i programu dotyczącego rynku papierów wartościowych).
- (5) Saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych Grecji od 2016 r. jest dodatnie. Prognozuje się, że Grecja osiągnęła docelowy poziom nadwyżki pierwotnej w wysokości 3,5 % produktu krajowego brutto w 2018 r. i osiągnie swój cel w perspektywie średnioterminowej. W 2015 r. zewnętrzne wierzycielności netto osiągnęły

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1192 z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie wprowadzenia wzmocnionego nadzoru w Grecji (Dz.U. L 211 z 22.8.2018, s. 1).

poziom dodatni i w kolejnych latach wykazywały jedynie nieznaczny deficyt. Sytuacja gospodarcza w dalszym ciągu się poprawia; w 2018 r. odnotowano wzrost szacowany na 2,0 %, a bezrobocie wykazuje tendencję spadkową. Grecja zainicjowała szeroko zakrojony program reform strukturalnych w celu poprawy otoczenia działalności gospodarczej i konkurencyjności w ramach programów pomocy finansowej i od sierpnia 2018 r. nadal podejmuje działania w tym obszarze.

- (6) Mimo reform Grecja nadal doświadcza znacznych narosłych zakłóceń równowagi; utrzymuje się też podatność na zagrożenia. W szczególności – jak stwierdzono w sprawozdaniu Komisji przedkładanym w ramach mechanizmu ostrzegania na 2019 r., przygotowanym zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011⁽³⁾ – Grecja doświadcza obecnie pewnych trudności. Szacuje się, że pod koniec trzeciego kwartału 2018 r. dług publiczny wynosił 182,8 % produktu krajowego brutto, co stanowi najwyższy poziom w Unii. Międzynarodowa pozycja inwestycyjna netto w wysokości -140,5 % produktu krajowego brutto w 2017 r. również utrzymuje się na podwyższonym poziomie; co więcej, mimo iż saldo obrotów bieżących wykazuje niemal równowagę, nadal jest ono niewystarczające, aby obniżyć znaczną międzynarodową pozycję inwestycyjną netto do rozsądnego poziomu w zadowalającym tempie. Mimo że bezrobocie w dalszym ciągu spadało, ze szczytowej wartości 27,9 % w 2013 r., w październiku 2018 r. nadal wynosiło 18,6 %. Bezrobocie długotrwałe (13,5 % w trzecim kwartale 2018 r.) i bezrobocie młodzieży (39,1 % w listopadzie 2018 r.) również utrzymują się na bardzo wysokim poziomie. Otoczenie działalności gospodarczej i system sądownictwa nadal wymagają znacznego usprawnienia – Grecja wciąż ma duże zaległości w porównaniu z krajami osiągającymi najlepsze wyniki w kilku obszarach objętych wskaźnikami strukturalnymi należącymi do porównawczych wskaźników mierzących wyniki gospodarcze (np. czas potrzebny do przyjęcia orzeczenia sądowego, egzekwowanie umów, rejestrowanie własności, postępowanie upadłościowe itp.).
- (7) Sektor bankowy jest wystarczająco wyposażony w kapitał, jednak wciąż zmagają się z wyzwaniem związanym z wysokim poziomem ekspozycji zagrożonej i niskim poziomem rentowności; ponadto nadal jest silnie powiązany z państwem. Na koniec września 2018 r. poziom ekspozycji zagrożonej nadal był bardzo wysoki i wynosił 84,7 mld EUR lub 46,7 % całkowitych ekspozycji bilansowych. W ramach programu Grecja przyjęła kluczowe reformy i ma zamiar w najbliższym czasie opracować dodatkowe narzędzia, aby wzmocnić ramy służące obniżeniu ekspozycji zagrożonej i tym samym ułatwić uporządkowanie bilansów banków. Konieczne będą jednak stałe działania, aby obniżyć wskaźnik ekspozycji zagrożonej do zrównoważonego poziomu oraz umożliwić instytucjom finansowym nieprzerwane pełnienie funkcji w zakresie pośrednictwa i zarządzania ryzykiem.
- (8) Grecja – która była odcięta od pożyczek na rynku finansowym od 2010 r. – zaczęła odzyskiwać dostęp do rynku dzięki emisji obligacji państwowych od lipca 2017 r. W styczniu 2019 r. Grecja przeprowadziła udaną emisję obligacji – pierwszą od momentu wyjścia z programu. W obliczu zewnętrznych zagrożeń gospodarczych i krajowych wyzwań dotyczących realizacji reform w perspektywie średnioterminowej warunki uzyskiwania pożyczek przez Grecję pozostają jednak niestabilne.
- (9) W dniu 21 listopada 2018 r. Komisja opublikowała swoją pierwszą ocenę dotyczącą wzmocnionego nadzoru nad Grecją. W ocenie przeprowadzonej przez Komisję i odzwierciedlonej w komunikacie opisano postępy poczynione w odniesieniu do ogólnych i szczegółowych zobowiązań Grecji w zakresie reform podjętych w ramach Eurogrupy i stwierdzono, że wdrażanie reform postępowало, ale konieczne są dalsze wysiłki w celu wypełnienia powyższych zobowiązań⁽⁴⁾.
- (10) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że nadal istnieją przesłanki uzasadniające prowadzenie wzmocnionego nadzoru zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 472/2013. W szczególności nadal istnieją zagrożenia dla stabilności finansowej Grecji, które – jeżeli się urzeczywistnią – mogą wywołać niekorzystne skutki uboczne w pozostałych państwach członkowskich należących do strefy euro. Jeżeli pojawią się jakiegokolwiek skutki uboczne, mogą one nastąpić w sposób pośredni, wywierając niekorzystny wpływ na zaufanie inwestorów, a tym samym na koszty refinansowania dla banków i pozostałych państw członkowskich należących do strefy euro.
- (11) W związku z tym w średnim okresie Grecja powinna kontynuować podejmowanie działań służących usunięciu źródeł lub potencjalnych źródeł trudności oraz realizowanie reform strukturalnych, aby wspierać solidne i zrównoważone ożywienie gospodarcze, co pozwoli złagodzić skutki wynikające z kilku czynników. Czynniki te obejmują poważne i przedłużające się pogorszenie koniunktury w czasie kryzysu; wysokość poziomu zadłużenia w Grecji; słabości sektora finansowego w Grecji; nadal stosunkowo silne powiązania między sektorem finansowym i finansami publicznymi w Grecji, w tym przez własność państwową; ryzyko przeniesienia poważnych napięć w tych sektorach na inne państwa członkowskie, jak również narażenie państw członkowskich należących do strefy euro na ryzyko w kontekście zadłużenia państwa greckiego.
- (12) Aby zlikwidować pozostałe ryzyko i monitorować spełnienie zobowiązań podjętych w tym celu, konieczne i właściwe wydaje się przedłużenie wzmocnionego nadzoru w Grecji na mocy art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 472/2013.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25).

⁽⁴⁾ Komisja Europejska: Sprawozdanie dotyczące wzmocnionego nadzoru w Grecji, listopad 2018 r., Institutional Paper nr 90, listopad 2018 r.

- (13) Pismem wystosowanym w dniu 14 lutego 2019 r. Grecji umożliwiono przedstawienie opinii na temat oceny Komisji. W swojej odpowiedzi w dniu 15 lutego 2019 r. Grecja zasadniczo zgodziła się z dokonaną przez Komisję oceną wyzwań gospodarczych, przed którymi stoi ten kraj, co stanowi podstawę przedłużenia wzmocnionego nadzoru.
- (14) Grecja będzie nadal korzystała ze wsparcia technicznego w ramach programu wspierania reform strukturalnych (jak określono w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/825 ⁽⁵⁾) w celu opracowywania i wdrażania reform, w tym kontynuacji i zakończenia kluczowych reform zgodnie z zobowiązaniami politycznymi poddanymi monitorowaniu w ramach wzmocnionego nadzoru.
- (15) Komisja zamierza ściśle współpracować z Europejskim Mechanizmem Stabilności – w kontekście jego systemu wczesnego ostrzegania – aby wdrożyć wzmocniony nadzór,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Okres wzmocnionego nadzoru nad Grecją na podstawie art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 472/2013, wprowadzony decyzją wykonawczą (UE) 2018/1192, zostaje przedłużony na okres sześciu miesięcy, począwszy od dnia 21 lutego 2019 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Greckiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 lutego 2019 r.

W imieniu Komisji
Pierre MOSCOVICI
Członek Komisji

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/825 z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie utworzenia Programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017–2020 oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1303/2013 i (UE) nr 1305/2013 (Dz.U. L 129 z 19.5.2017, s. 1).

DECYZJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI EUROPEJSKIEJ (UE) 2019/339**z dnia 21 lutego 2019 r.****w sprawie funkcji i zakresu uprawnień rzecznika praw stron w niektórych postępowaniach w sprawie handlu**

PRZEWODNICZĄCY KOMISJI EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając regulamin wewnętrzny Komisji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 22,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Artykuł ten określa szereg praw procesowych mających zastosowanie do zainteresowanych stron uczestniczących w postępowaniach administracyjnych, które mogą mieć wpływ na ich interesy.
- (2) W 2007 r. Komisja ustanowiła funkcję rzecznika praw stron w celu zapewnienia skutecznego wykonywania praw procesowych zainteresowanych stron oraz zapewnienia bezstronnych i sprawiedliwych postępowań w sprawie handlu, przeprowadzanych w rozsądnym terminie. W latach 2007–2012 funkcję tę powierzono urzędnikowi Dyrekcji Generalnej ds. Handlu, który miał doświadczenie w kwestiach związanych z ochroną handlu.
- (3) W celu wzmocnienia roli rzecznika praw stron oraz zwiększenia przejrzystości i rzetelności postępowań w sprawie handlu przewodniczący Komisji przyjął w 2012 r. decyzję 2012/199/UE ⁽²⁾. Aby uwzględnić wcześniejsze doświadczenia, nowe zmiany prawne, w tym odniesienie do roli rzecznika praw stron w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽³⁾ i (UE) 2016/1037 ⁽⁴⁾, a także rosnące ograniczenia proceduralne, decyzję tę należy zastąpić.
- (4) Funkcję rzecznika praw stron należy powierzyć osobie niezależnej, posiadającej doświadczenie w postępowaniach w sprawie handlu. Rzecznik praw stron powinien być wyznaczony przez Komisję zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie pracowniczym urzędników Wspólnot Europejskich i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii. Zgodnie z tymi zasadami można uwzględniać kandydatów, którzy nie są urzędnikami Komisji.
- (5) Aby zapewnić pełną niezależność rzecznika praw stron, powinien on być przypisany, jedynie do celów administracyjnych, do członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową.
- (6) Do głównych zadań rzecznika praw stron należy doradzanie członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową oraz dyrektorowi generalnemu ds. polityki handlowej („dyrektor generalny”), gwarantowanie praw procesowych, podejmowanie decyzji w sprawie wniosków o dostęp do akt, podejmowanie decyzji w sprawie poufnego charakteru dokumentów oraz dokonywanie przeglądu stanowiska służb Komisji odpowiedzialnych za przedłużanie terminów. Rzecznik praw stron powinien czynić starania mające na celu zagwarantowanie należytego uwzględnienia wszystkich istotnych faktów, niezależnie od tego, czy przemawiają one na korzyść, czy na niekorzyść zainteresowanych stron, przy przygotowywaniu projektów aktów prawnych lub wniosków.
- (7) Rzecznik praw stron powinien zapewniać zainteresowanym stronom możliwość przedstawiania dowodów potwierdzających fakty i obronę ich interesów w trakcie postępowania, tak aby umożliwić im korzystanie z prawa do obrony w najbardziej skutecznym sposób.
- (8) Interwencja rzecznika praw stron powinna być dokonywana w sposób umożliwiający podejmowanie działań następczych, mając na uwadze ograniczenia czasowe postępowania.
- (9) Konieczne jest określenie sposobu i okoliczności, w jakich rzecznik praw stron może interweniować, oraz ustanowienie zasad dotyczących organizacji i przebiegu takich interwencji oraz związanych z nimi działań następczych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 308 z 8.12.2000, s. 26.⁽²⁾ Decyzja Przewodniczącego Komisji Europejskiej 2012/199/UE z dnia 29 lutego 2012 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień rzecznika praw stron w niektórych postępowaniach w sprawie handlu (Dz.U. L 107 z 19.4.2012, s. 5).⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 55).

- (10) Uprawnienia rzecznika praw stron do podejmowania decyzji w sprawach dotyczących dostępu do akt, poufności i terminów powinny zapewnić stronom biorącym udział w postępowaniu w sprawie handlu dodatkową gwarancję procesową bez uszczerbku dla prawidłowego przebiegu i terminowego zakończenia postępowania.
- (11) Sprawozdania rzecznika praw stron powinny zwracać uwagę decydentów na kluczowe kwestie będące przedmiotem jego działań oraz wydane przez niego zalecenia, zapewniając tym samym dodatkową gwarancję przestrzegania praw stron biorących udział w danym postępowaniu w sprawie handlu. Sprawozdania roczne rzecznika praw stron powinny także informować o jego głównych działaniach państwa członkowskie, Parlament Europejski i opinię publiczną.
- (12) Przetwarzając dane osobowe, rzecznik praw stron powinien przestrzegać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽⁵⁾.
- (13) Niniejsza decyzja nie powinna naruszać ogólnych zasad dotyczących przyznawania lub odmowy dostępu do dokumentów Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Rzecznik praw stron

Ustanawia się szczególną funkcję rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu.

Zadanie rzecznika praw stron polega na ochronie skutecznego wykonywania praw procesowych zainteresowanych stron, o których mowa w następujących rozporządzeniach („rozporządzenia podstawowe”), oraz na gwarantowaniu bezstronnych, sprawiedliwych postępowań w sprawie handlu na mocy tych rozporządzeń prowadzonych w rozsądnym terminie:

- a) rozporządzeniu (UE) 2016/1036, w szczególności jego art. 5 ust. 10 i 11, art. 6 ust. 5–8, art. 8 ust. 3, 4 i 9 oraz art. 18–21,
- b) rozporządzeniu (UE) 2016/1037, w szczególności jego art. 10 ust. 12 i 13, art. 11 ust. 5–8 i ust. 10, art. 13 ust. 3, 4 i 9 oraz art. 28–31,
- c) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 5 i 8,
- d) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 ⁽⁷⁾, w szczególności jego art. 3 i 5,
- e) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1843 ⁽⁸⁾, w szczególności jego art. 9 i 10,
- f) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1035 ⁽⁹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 12 i 13, art. 6 ust. 5–8 oraz art. 12, 13 i 14,
- g) rozporządzeniu (WE) nr 868/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁰⁾, w szczególności jego art. 7 i 8,

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 16).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 33).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1843 z dnia 6 października 2015 r. ustanawiające procedury unijne w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 272 z 16.10.2015, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1035 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed szkodliwymi praktykami cenowymi dotyczącymi statków (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 868/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczące ochrony przed subsydiowaniem i nieuczciwymi praktykami cenowymi powodującymi uszczerbek dla przewoźników lotniczych Wspólnoty w świadczeniu usług lotniczych z krajów nienależących do Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 1).

- h) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 24, rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 155/2013 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 6, a także rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1083/2013 ⁽³⁾, w szczególności jego art. 5,
- i) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/476 ⁽⁴⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 2 i art. 2 ust. 2.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- a) „postępowanie w sprawie handlu” oznacza każde dochodzenie lub każdą procedurę administracyjną prowadzone przez służby Komisji na mocy jednego z rozporządzeń podstawowych;
- b) „zainteresowana strona” oznacza każdą osobę, na której interesy ma wpływ postępowanie w sprawie handlu zgodnie z rozporządzeniami podstawowymi;
- c) „prawa zainteresowanych stron” oznaczają prawa procesowe oraz prawo każdej osoby do tego, by rozstrzygano jej sprawy w sposób bezstronny, sprawiedliwy i w rozsądnym terminie w ramach postępowań w sprawie handlu.

Artykuł 3

Powołanie, zakończenie kadencji oraz zastępowanie

1. Rzecznika praw stron powołuje Komisja zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej.
2. Informację o powołaniu rzecznika praw stron publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Wszelkie przerwania, zakończenie kadencji lub przeniesienie rzecznika praw stron jest przedmiotem uzasadnionej decyzji Komisji. Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym*.
3. Rzecznika praw stron przypisuje się, do celów administracyjnych, członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową.
4. Jeżeli rzecznik praw stron nie jest w stanie podjąć działań w danej sprawie, członek Komisji odpowiedzialny za politykę handlową, w miarę możliwości po konsultacji z rzecznikiem praw stron, wyznacza urzędnika, który nie jest zaangażowany w daną sprawę i posiada dostateczne doświadczenie w postępowaniach w sprawie handlu, do wykonania obowiązków rzecznika praw stron w danej sprawie.
5. Ustęp 4 stosuje się w przypadku, gdy rzecznik stron dostrzega faktyczny lub potencjalny konflikt interesów w trakcie pełnienia swojej funkcji oraz składa odpowiedni wniosek o zwolnienie z obowiązków rzecznika praw stron w konkretnej sprawie do członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową.
6. Jeżeli rzecznik praw stron nie jest w stanie podjąć działań przez okres czasu, który nie jest ograniczony jedynie do danej sprawy, lub przestał pełnić funkcję rzecznika praw stron, członek Komisji odpowiedzialny za politykę handlową wyznacza urzędnika mającego doświadczenie w postępowaniach w sprawie handlu do tymczasowego wykonywania obowiązków rzecznika praw stron, dopóki rzecznik praw stron nie będzie w stanie ponownie wykonywać swoich obowiązków lub do czasu, gdy Komisja podejmie decyzję o powołaniu nowego rzecznika praw stron.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 155/2013 z dnia 18 grudnia 2012 r. ustanawiające zasady dotyczące procedury przyznawania szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych (Dz.U. L 48 z 21.2.2013, s. 5).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1083/2013 z dnia 28 sierpnia 2013 r. ustanawiające zasady dotyczące procedury tymczasowego wycofania preferencji taryfowych oraz wprowadzenia ogólnych środków ochronnych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych (Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 16).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/476 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie środków, które Unia może podjąć po przyjęciu przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 6).

Artykuł 4

Zasady interwencji rzecznika praw stron

1. Obowiązki rzecznika praw stron są wykonywane zgodnie z ust. 2–11.
2. Rzecznik praw stron działa niezależnie i wykonuje swoje zadania bez przyjmowania instrukcji.
3. Rzecznik praw stron jest związany regulaminem pracowniczym, który zakazuje nieuprawnionego ujawnienia informacji otrzymanych w ramach pełnienia obowiązków i pozostaje związany tym zobowiązaniem po opuszczeniu służby.
4. Rzecznik praw stron uwzględnia potrzebę skutecznego stosowania rozporządzeń podstawowych zgodnie z obowiązującymi przepisami Unii i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
5. Rzecznik praw stron ma nieograniczony dostęp bez zbędnej zwłoki do wszystkich akt dotyczących danego postępowania w sprawie handlu w dowolnym momencie postępowania.
6. Rzecznik praw stron podejmuje decyzje, o których mowa w art. 12 i 16, i może wydawać zalecenia służbom Komisji odpowiedzialnym za dochodzenie w każdej sprawie dotyczącej praw zainteresowanych stron, które zwróciły się do niego o interwencję. Rzecznik praw stron stara się zapewnić należyte uwzględnienie wszystkich istotnych faktów, niezależnie od tego, czy przemawiają one na korzyść, czy na niekorzyść zainteresowanych stron, przy przygotowywaniu projektów aktów prawnych lub wniosków dla Komisji.
7. Właściwy dyrektor lub jego przedstawiciel stale informują rzecznika praw stron o przebiegu wszystkich postępowań, których dotyczyła jego interwencja, do chwili przyjęcia ostatecznej wersji aktu prawnego.
8. Rzecznika praw stron niezwłocznie informuje się o każdej istotnej zmianie stanowiska Komisji na etapie nałożenia ostatecznych środków w postępowaniach w sprawie handlu, aby mógł dokonać oceny ewentualnego wpływu na prawa zainteresowanych stron.
9. Rzecznik praw stron doradza członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową, a w stosownych przypadkach dyrektorowi generalnemu, w kwestiach dotyczących działań następczych podjętych w odpowiedzi na jego zalecenia oraz, w razie potrzeby, ewentualnych środków zaradczych.
10. Właściwy dyrektor konsultuje się z biurem rzecznika praw stron w sprawie wszelkich zmian lub aktualizacji polityki w odniesieniu do kwestii proceduralnych i istotnych kwestii mających wpływ na prawa zainteresowanych stron lub wszelkich innych kwestii wynikających z postępowania w sprawie handlu.
11. Rzecznik praw stron może przedstawić uwagi i zalecenia w każdej kwestii powstałej w wyniku postępowania w sprawie handlu członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową oraz, w razie potrzeby, dyrektorowi generalnemu.

Artykuł 5

Interwencja rzecznika praw stron

1. Zainteresowane strony mogą wystąpić o interwencję rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. Wszelkie wnioski składa się we właściwym terminie, mając na uwadze ograniczenia czasowe postępowania. Zainteresowane strony zwracają się o interwencję rzecznika praw stron możliwie jak najwcześniej po wystąpieniu zdarzenia uzasadniającego taką interwencję.
2. Rzecznik praw stron może również podjąć działania na wniosek członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową, dyrektora generalnego, dyrektora odpowiedzialnego za dane postępowanie w sprawie handlu lub jego przedstawiciela, lub dyrektora innych służb, z którym konsultowano się odnośnie do postępowania w sprawie handlu.
3. Każdy wniosek o interwencję rzecznika praw stron sporządza się na piśmie i określa się kwestie, na które ma zwrócić uwagę rzecznik praw stron, w tym wyjaśnia się wpływ sprawy na przysługujące wnioskodawcy prawa do obrony.
4. Do każdej wersji ostatecznej aktu prawnego lub wniosku Komisji dołącza się notę rzecznika praw stron zawierającą informację o tym, czy dane postępowanie było przedmiotem jego interwencji, oraz o charakterze tej interwencji.
5. Rzecznik praw stron otrzymuje kopię dokumentu dotyczącego konsultacji rozpoczętych przez właściwe służby Komisji zgodnie z art. 23 ust. 3 regulaminu wewnętrznego Komisji.

Artykuł 6

Przesłuchania

1. Rzecznik praw stron może, na wniosek lub w przypadkach określonych w rozporządzeniach podstawowych, organizować i przeprowadzać przesłuchania z udziałem jednej zainteresowanej strony lub grupy zainteresowanych stron o zbliżonych interesach i służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie. Rzecznik praw stron może również organizować i przeprowadzać przesłuchania z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach.
2. Po otrzymaniu wniosku o przesłuchanie rzecznik praw stron ocenia podniesione kwestie i decyduje, czy właściwe jest przesłuchanie. Przesłuchanie może dotyczyć każdej kwestii wynikającej z postępowania w sprawie handlu na każdym jego etapie i mogącej mieć wpływ na prawa zainteresowanych stron.
3. Przesłuchania zasadniczo odbywają się wyłącznie w przypadku, gdy sprawy nie mogą zostać rozstrzygnięte ze służbami Komisji.
4. W przypadku wniosków o przesłuchanie przedłożonych po odnośnym terminie ustalonym dla danego postępowania, rzecznik praw stron zapoznaje się z uzasadnieniem takich spóźnionych wniosków, charakterem poruszonych w nich kwestii i wpływem tych kwestii na prawo do obrony, mając na uwadze interes dobrej administracji i terminowe zakończenie dochodzenia.
5. Celem przesłuchania jest zapewnienie przestrzegania przez służby Komisji prawa do obrony przysługującego stronom. Rzecznik praw stron co do zasady nie przyjmuje ani nie rozpatruje żadnych dowodów, które nie zostały przedłożone służbom Komisji w toku postępowania.
6. Osoby fizyczne lub prawne zaproszone przez rzecznika praw stron do udziału w przesłuchaniu występują osobiście lub są reprezentowane przez należycie upoważnionego przedstawiciela wyznaczonego spośród swoich pracowników lub przedstawiciela prawnego. Mogą one korzystać z pomocy doradcy prawnego lub innej wykwalifikowanej osoby spoza swojego personelu, jeśli zezwoli na to rzecznik praw stron.
7. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa do przesłuchania ze strony służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie na podstawie rozporządzeń podstawowych.

Artykuł 7

Przesłuchania z udziałem pojedynczych zainteresowanych stron lub grup zainteresowanych stron o zbliżonych interesach oraz służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie

1. Rzecznik praw stron może zorganizować i przeprowadzić przesłuchanie z udziałem pojedynczej zainteresowanej strony lub grupy zainteresowanych stron o zbliżonych interesach oraz służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie, na uzasadniony wniosek tej zainteresowanej strony lub grupy zainteresowanych stron o zbliżonych interesach.
2. Pojedyncza zainteresowana strona może wystąpić z wnioskiem o przesłuchanie w konkretnej sprawie wraz z grupą zainteresowanych stron o zbliżonych interesach oraz ze służbami Komisji odpowiedzialnymi za dochodzenie. Przesłuchanie odbywa się pod warunkiem że co najmniej jedna inna zainteresowana strona o zbliżonych interesach wyrazi zgodę na udział.

Artykuł 8

Przesłuchanie z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach

1. Rzecznik praw stron może zorganizować i przewodniczyć przesłuchaniu z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach, aby umożliwić przedstawienie przeciwstawnych opinii i odpierających je argumentów.
2. Przesłuchanie z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach może być zorganizowane w ramach każdego postępowania w sprawie handlu po zapoznaniu się przez rzecznika praw stron ze stanowiskiem służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie.
3. Pojedyncza zainteresowana strona może wystąpić z wnioskiem o przesłuchanie z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach w konkretnej kwestii. Przesłuchanie może odbyć się pod warunkiem że co najmniej jedna inna zainteresowana strona o odmiennych interesach wyrazi zgodę na udział.
4. Służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie biorą udział w przesłuchaniu w charakterze obserwatorów.
5. Właściwi przedstawiciele państw członkowskich mogą uczestniczyć w charakterze obserwatorów w przesłuchaniu z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach.

Artykuł 9

Przygotowanie przesłuchań

1. Po przesłuchaniu właściwego dyrektora lub jego przedstawiciela rzecznik praw stron określa datę, czas trwania oraz miejsce przesłuchania. W przypadku złożenia przez zainteresowane strony lub przez służby Komisji wniosku o odroczenie rzecznik praw stron podejmuje decyzję w sprawie zezwolenia na takie odroczenie.
2. W stosownych przypadkach rzecznik praw stron może zorganizować spotkanie przygotowawcze z zainteresowanymi stronami lub ze służbami Komisji odpowiedzialnymi za dochodzenie oraz z innymi służbami, aby w miarę możliwości zidentyfikować i wyjaśnić wszelkie kwestie faktyczne lub prawne, które zostaną poruszone podczas przesłuchania. Rzecznik praw stron może zażądać od uczestników wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania przesłuchania.
3. Rzecznik praw stron przygotowuje harmonogram każdego przesłuchania. Harmonogram przesłuchania udostępnia się wszystkim uczestnikom przed przesłuchaniem.
4. Rzecznik praw stron może, w odpowiednim czasie po terminie składania uwag w sprawie ustaleń i przed przesłuchaniem z udziałem stron, wezwać uczestników do składania zapytań dotyczących informacji przedstawionych przez inne zainteresowane strony.
5. Rzecznik praw stron może, po wysłuchaniu właściwego dyrektora lub jego przedstawiciela, z wyprzedzeniem przekazać stronom zaproszonym na przesłuchanie listę pytań, co do których prosi się je o przedstawienie swoich uwag.
6. Rzecznik praw stron może zażądać wcześniejszego pisemnego powiadomienia o zasadniczej treści oświadczenia, jakie uczestnicy każdego przesłuchania zamierzają złożyć.
7. Rzecznik praw stron zaprasza personel członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową i Służbę Prawną na organizowane przez siebie przesłuchania. Rzecznik praw stron może zaprosić do udziału w takich przesłuchaniach inne służby Komisji.
8. Rzecznik praw stron może zaprosić do udziału w takich przesłuchaniach ekspertów zewnętrznych. Zainteresowane strony i służby Komisji mogą zwrócić się do rzecznika praw stron o dopuszczenie ekspertów zewnętrznych do udziału w przesłuchaniach. Wnioski takie rozpatruje rzecznik praw stron. Eksperti zewnętrzni zaproszeni do udziału w przesłuchaniu są zobowiązani do podpisania umowy o poufności.
9. Eksperti zewnętrzni mogą zostać poproszeni o przekazanie odpowiednich analiz, sprawozdań lub publikacji. Powinny one znaleźć się w dokumentacji dostępnej do wglądu dla zainteresowanych stron i w miarę możliwości zostać udostępnione wszystkim uczestnikom przed przesłuchaniem.

Artykuł 10

Prowadzenie przesłuchań

1. Rzecznik praw stron ponosi odpowiedzialność za prowadzenie przesłuchania. Rzecznik praw stron dopilnowuje, aby przesłuchanie odbywało się w sposób uczciwy i bezstronny.
2. Przesłuchania są niejawne. Rzecznik praw stron podejmuje decyzję, które osoby należy przesłuchiwać oddzielnie, czy w obecności innych osób zaproszonych do udziału w przesłuchaniu. W tym ostatnim przypadku należy wziąć pod uwagę uzasadniony interes zainteresowanych stron związany z ochroną ich tajemnic handlowych oraz innych poufnych informacji.
3. Rzecznik praw stron może zezwolić uczestnikom na zadawanie pytań i udzielanie odpowiedzi na pytania podczas przesłuchania.
4. Jeżeli rzecznik praw stron zezwolił na udział w przesłuchaniu ekspertów zewnętrznych, zapewnia się im możliwość przedstawienia opinii oraz udzielenia odpowiedzi na pytania innych uczestników przesłuchania.
5. W stosownych przypadkach po zakończeniu przesłuchania i po wysłuchaniu właściwego dyrektora lub jego przedstawiciela rzecznik praw stron, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawa do bycia wysłuchanym, może zezwolić zainteresowanym stronom na przedstawienie dalszych pisemnych uwag. Rzecznik praw stron ustala termin, w którym należy przekazywać takie uwagi. Rzecznik praw stron może zdecydować o nieuwzględnianiu pisemnych uwag otrzymanych po tej dacie.

Artykuł 11

Działania następcze podjęte w wyniku przesłuchań

1. W przypadku zorganizowania przesłuchań z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach, rzecznik praw stron sporządza stenogram lub streszczenie przesłuchania oraz udostępnia je wszystkim uczestnikom przesłuchania. Stenogram lub streszczenie zamieszcza się w dokumentacji dostępnej do wglądu dla zainteresowanych stron.

W przypadku przesłuchań z udziałem pojedynczej zainteresowanej strony lub grupy zainteresowanych stron o zbliżonych interesach oraz służb Komisji rzecznik praw stron sporządza protokół lub streszczenie przesłuchania i udostępnia je wszystkim uczestnikom przesłuchania. Uczestnicy ci mogą złożyć uzasadniony wniosek o utajnienie niektórych informacji zawartych w protokole lub streszczeniu. Rzecznik praw stron podejmuje decyzję w sprawie tych wniosków po przesłuchaniu służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie oraz, w stosownych przypadkach, innych służb. Wersję protokołu lub streszczenia przesłuchania nieopatrzoną klauzulą poufności włącza się do akt sprawy dostępnych do wglądu dla zainteresowanych stron.

2. Rzecznik praw stron może przekazać zalecenia służbom Komisji odpowiedzialnym za dochodzenie zgodnie z art. 4 ust. 5. Służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie informują w odpowiednim terminie przed przyjęciem ostatecznej wersji aktu prawnego rzecznika praw stron, czy i w jaki sposób uwzględniły te zalecenia, oraz przekazują rzecznikowi praw stron egzemplarz projektu aktu prawnego.

3. Rzecznik praw stron niezwłocznie informuje członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową o przesłuchaniach prowadzonych z udziałem pojedynczej zainteresowanej strony lub grupy zainteresowanych stron o zbliżonych interesach, jak przewidziano w art. 18. W uzasadnionych przypadkach rzecznik praw stron przedstawia natychmiastowe zalecenie członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową lub dyrektorowi generalnemu.

4. Zasadniczo zalecenia skierowane do służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie oraz sprawozdania i uwagi wystosowane przez rzecznika praw stron do członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową i do dyrektora generalnego uznaje się za poufne dokumenty wewnętrzne.

Jednak w interesie przejrzystości i dobrej administracji rzecznik praw stron decyduje, które pochodzące od niego dokumenty mają zostać włączone do akt dostępnych do wglądu dla stron.

Artykuł 12

Dostęp do akt

1. Zainteresowana strona może zwrócić się do rzecznika praw stron o zweryfikowanie podjętej przez służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie decyzji o odmowie udzielenia tej stronie, w odpowiednim czasie, wglądu do dostępnych akt sprawy lub do konkretnego dokumentu znajdującego się w posiadaniu Komisji. Rzecznik praw stron rozpatruje sprawę i podejmuje decyzję w sprawie udzielenia częściowego lub całkowitego dostępu do akt lub do wskazanego dokumentu.

2. Rzecznik praw stron określa terminy, w których służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie zapewniają taki dostęp.

Artykuł 13

Poufność

1. Rzecznika praw stron obowiązują zasady ogólne dotyczące poufności informacji przedstawionych przez zainteresowane strony w ramach postępowań administracyjnych przed Komisją.

2. Rzecznik praw stron rozpatruje złożone przez zainteresowane strony lub służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie wnioski dotyczące poufnego charakteru dokumentu znajdującego się w posiadaniu służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie. Rzecznik praw stron podejmuje decyzje w sprawie takich wniosków, mając na uwadze zarówno prawo do obrony zainteresowanych stron, jak i przepisy dotyczące poufności.

Artykuł 14

Niepoufne streszczenia poufnych informacji

1. Zainteresowana strona może zwrócić się do rzecznika praw stron o przegląd oceny służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie w sprawie tego, czy niepoufne streszczenie poufnych informacji przedstawionych podczas dochodzenia jest na tyle szczegółowe, że umożliwia dostateczne zrozumienie istoty informacji przekazanych z klauzulą poufności.

2. Jeżeli służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie zamierzają pominąć dokument lub informacje, w odniesieniu do których zainteresowana strona odmówiła przedstawienia niepoufnego streszczenia, strona ta może zwrócić się do rzecznika praw stron o wydanie decyzji w tej sprawie.

3. Wnioski rozpatruje rzecznik praw stron. Jeżeli niepoufne streszczenie nie jest dostatecznie szczegółowe, rzecznik praw stron umożliwia zainteresowanej stronie, która przedstawiła streszczenie, skomentowanie i poprawę streszczenia w odpowiednim czasie.

4. W przypadku przedstawienia przez zainteresowaną stronę, która przekazała poufne informacje, niekompletnego streszczenia lub uzasadnień, które nie mogą zostać zaakceptowane, bądź niepodjęcia przez nią działań rzecznik praw stron podejmuje decyzję w sprawie pominięcia poufnych informacji, w odniesieniu do których nie przedstawiono żadnego niepoufnego streszczenia zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzeń podstawowych.

Artykuł 15

Dostęp do informacji poufnych niewchodzących w zakres streszczenia

Na wniosek zainteresowanej strony rzecznik praw stron może przeanalizować informacje poufne i niewchodzące w zakres streszczenia, o których poufność wnioskowano i do których ta strona nie ma dostępu, w celu sprawdzenia, w jaki sposób służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie wykorzystały te informacje.

Rzecznik praw stron informuje wnioskującą zainteresowaną stronę o tym, czy:

- a) informacje, których udostępnienia stronie odmówiono, są istotne z punktu widzenia obrony tej strony;
- b) w stosownych przypadkach służby odpowiedzialne za dochodzenie odpowiednio uwzględniły te informacje w faktach i ustaleniach, na których oparły swoje wnioski.

Artykuł 16

Przedłużanie terminów

1. Wniosek o przedłużenie terminów lub przełożenie terminów odpowiedzi na pytania kwestionariusza, przedstawiania informacji dodatkowych, wizyt na miejscu lub przesyłania komentarzy dotyczących ujawnienia ustaleń zainteresowana strona kieruje w pierwszej kolejności do służb Komisji odpowiedzialnych za dochodzenie. Wniosek taki składa się w stosownym terminie przed upływem terminu pierwotnego.

W przypadku odrzucenia takiego wniosku lub uznania przez zainteresowaną stronę, że przedłużony termin jest zbyt krótki, strona ta może złożyć, przed upływem pierwotnego terminu, uzasadniony wniosek do rzecznika praw stron o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek składa się bezpośrednio do rzecznika praw stron.

Po wysłuchaniu właściwego dyrektora lub jego przedstawiciela rzecznik praw stron może przedłużyć termin lub odrzucić wniosek.

Rzecznik praw stron podejmuje decyzję z należyтым uwzględnieniem szczególnych okoliczności wniosku oraz ograniczeń czasowych związanych z postępowaniem.

2. Służby Komisji nie podejmują działań w sprawie skierowanej do rzecznika praw stron przed podjęciem przez niego decyzji.

Artykuł 17

Udział w spotkaniach komitetów

Rzecznik praw stron może uczestniczyć w odpowiednich spotkaniach komitetów. W stosownych przypadkach rzecznik praw stron może udzielić odpowiedzi na pytania państw członkowskich, o ile pytania te dotyczą charakteru jego interwencji w postępowaniach.

Artykuł 18

Sprawozdania rzecznika praw stron

1. Na koniec każdego roku rzecznik praw stron sporządza sprawozdanie roczne. Sprawozdanie roczne zawiera informacje na temat przypadków, w których rzecznik praw stron interweniował, rodzaju wydanych przez niego decyzji i zaleceń oraz wszelkich zaleceń mających na celu usprawnienie postępowania w sprawie handlu. Sprawozdanie jest skierowane do członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową. Dyrektor generalny ds. handlu oraz zainteresowani dyrektorzy otrzymują kopie sprawozdania.

2. Streszczenia sprawozdania rocznego przekazuje się Parlamentowi Europejskiemu i państwom członkowskim oraz publikuje się na stronie internetowej rzecznika praw stron.
3. Oprócz sprawozdania rocznego, o którym mowa w ust. 1, w uzasadnionych przypadkach rzecznik praw stron na zasadzie *ad hoc* przekazuje członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową streszczenie działań podjętych przez rzecznika praw stron i kwestii, które pojawiły się w trakcie tych działań. W informacjach tych wyszczególnia się główne sprawy związane z odnośną polityką, decyzje i zalecenia wydane przez rzecznika praw stron oraz sposób uwzględnienia tych zaleceń przez służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie. Dyrektor generalny otrzymuje kopię tych informacji.
4. Rzecznik praw stron sporządza sprawozdanie z każdego przesłuchania z udziałem zainteresowanych stron o odmiennych interesach oraz może przedstawiać członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową oraz dyrektorowi generalnemu sprawozdania dotyczące wszelkich innych kwestii wynikających z danego postępowania w sprawie handlu lub w inny sposób istotnych z punktu widzenia skutecznego stosowania zasad prawa Unii w ramach postępowania w sprawie handlu.
5. Sprawozdanie końcowe rzecznika praw stron z przesłuchań z udziałem stron o odmiennych interesach przekazuje się członkowi Komisji odpowiedzialnemu za politykę handlową, dyrektorowi generalnemu i zainteresowanemu dyrektorowi. Przedstawia się je właściwym przedstawicielom państw członkowskich oraz zainteresowanych stron.

Artykuł 19

Przepisy przejściowe

Niniejszą decyzję stosuje się do postępowań wszczętych od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji oraz do postępowań, które zostały już wszczęte przed tą datą.

Kroki proceduralne podjęte przed datą wejścia w życie niniejszej decyzji nadal obowiązują do celów niniejszej decyzji.

Artykuł 20

Uchylenie decyzji 2012/199/UE

Decyzja 2012/199/UE traci moc.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 lutego 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG

NR 246/2018

z dnia 5 grudnia 2018 r.

zmieniająca załącznik VI (Zabezpieczenia społeczne) do Porozumienia EOG [2019/340]

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Komisji (UE) 2017/492 z dnia 21 marca 2017 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik VI do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku VI do Porozumienia EOG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 1 (rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady) i 2 (rozporządzenie (WE) nr 987/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady) dodaje się tiret w brzmieniu:

„— **32017 R 0492**: rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/492 z dnia 21 marca 2017 r. (Dz.U. L 76 z 22.3.2017, s. 13).”;

- 2) w pkt 1 (rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady) w dostosowaniu h) dodaje się, co następuje:

„NORWEGIA

Świadczenie emerytalne i renty zgodnie z krajową ustawą o ubezpieczeniach (rozdział 20) oraz systemy emerytalno-rentowe o zdefiniowanej składce na mocy ustawy o obowiązkowych pracowniczych programach emerytalnych.”.

Artykuł 2

Teksty rozporządzenia (UE) 2017/492 w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 6 grudnia 2018 r., pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2017, s. 13.

(*) Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 grudnia 2018 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Oda Helen SLETNES
Przewodnicząca

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG**NR 18/2019****z dnia 8 lutego 2019 r.****zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG [2019/341]**

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 ⁽¹⁾, sprostowane w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku IX do Porozumienia EOG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 16b (dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady) i pkt 31ba (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE) dodaje się tiret w brzmieniu:

„— **32014 R 0909**: rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), sprostowanym w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.”;

- 2) w pkt 29f (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012) dodaje się, co następuje:

„, zmienione:

— **32014 R 0909**: rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), sprostowanym w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.”;

- 3) po pkt 31bea (rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 594/2014) wprowadza się punkt w brzmieniu:

„31bf. **32014 R 0909**: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), sprostowane w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8.

Do celów Porozumienia przepisy tego rozporządzenia odczytuje się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

- a) nie naruszając postanowień Protokołu 1 do niniejszego Porozumienia i o ile niniejsze Porozumienie nie stanowi inaczej, pojęcia »państwo członkowskie (państwa członkowskie)« i »właściwe organy« należy rozumieć jako obejmujące – poza znaczeniem nadanym im w rozporządzeniu – odpowiednio państwa EFTA oraz ich właściwe organy;
- b) odniesienia do »członków ESCB« lub »banków centralnych« należy rozumieć jako obejmujące – poza znaczeniem nadanym im w rozporządzeniu – krajowe banki centralne państw EFTA;
- c) Liechtenstein może zezwolić centralnym depozytom papierów wartościowych państw trzecich świadczącym już usługi, o których mowa w art. 25 ust. 2, na rzecz pośredników finansowych w Liechtensteinie lub posiadającym już oddział w Liechtensteinie, na dalsze świadczenie usług, o których mowa w art. 25 ust. 2, przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 18/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1.

- d) w art. 1 ust. 3 słowa »prawa Unii« zastępuje się słowami »Porozumienia EOG«;
- e) w art. 12 ust. 3 słowa »unijne waluty« zastępuje się słowami »waluty urzędowe umawiających się Stron Porozumienia EOG«;
- f) w art. 13 i w art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze po słowach »odpowiednie organy« wprowadza się słowa », Urząd Nadzoru EFTA«;
- g) w art. 19 ust. 3, art. 33 ust. 3, art. 49 ust. 4, art. 52 ust. 2 oraz art. 53 ust. 3 słowa »EUNGiPW, który« zastępuje się słowami »EUNGiPW. EUNGiPW lub, w stosownym przypadku, Urząd Nadzoru EFTA«;
- h) w art. 24 ust. 5:
 - (i) w akapicie pierwszym i drugim po słowie »EUNGiPW« dodaje się słowa »oraz, w przypadkach dotyczących państw EFTA, Urząd Nadzoru EFTA«;
 - (ii) w akapicie trzecim słowa »EUNGiPW, który« zastępuje się słowami »EUNGiPW. EUNGiPW lub, w stosownym przypadku, Urząd Nadzoru EFTA«;
- i) w art. 34 ust. 8 słowa »unijnych zasad dotyczących konkurencji« zastępuje się słowami »zasad dotyczących konkurencji mających zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«;
- j) w art. 38 ust. 5 słowa »17 września 2014 r.« zastępuje się słowami »wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 18/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.«;
- k) w art. 49 ust. 1 w odniesieniu do państw EFTA słowa »do dnia 18 grudnia 2014 r.« odczytuje się jako »trzech miesięcy od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 18/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.«;
- l) w art. 55:
 - (i) w ust. 5 i 6 słowa »prawo unijne« zastępuje się słowami »Porozumienie EOG«;
 - (ii) w ust. 6 po słowie »EUNGiPW« wprowadza się słowa »lub, w stosownych przypadkach, Urząd Nadzoru EFTA«;
- m) w art. 58 ust. 3 i art. 69 ust. 1 w odniesieniu do państw EFTA słowa »do dnia 16 grudnia 2014 r.« odczytuje się jako »trzech miesięcy od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 18/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.«;
- n) w art. 61 ust. 1 w odniesieniu do państw EFTA słowa »do dnia 18 września 2016 r.« odczytuje się jako »w terminie roku od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 18/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.«;
- o) w art. 69 ust. 2 i ust. 5 w odniesieniu do państw EFTA po słowach »wejścia w życie« wprowadza się słowa »w EOG«;
- p) w art. 76 w odniesieniu do państw EFTA:
 - (i) w ust. 4, 5 i 6 po słowach »wejście w życie« wprowadza się słowa »decyzja Wspólnego Komitetu EOG zawierająca«;
 - (ii) w ust. 5 słowa »do dnia 13 czerwca 2017 r.« zastępuje się słowami »w terminie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG zawierającej dyrektywę 2014/65/UE i rozporządzenie (UE) nr 600/2014«;
 - (iii) w ust. 7 słowa »3 stycznia 2017 r.« odczytuje się jako »obowiązki tych aktów w EOG«.

Artykuł 2

Teksty rozporządzenia (UE) nr 909/2014 (sprostowanego w Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 8) w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 9 lutego 2019 r. pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

(*) Wskazano wymogi konstytucyjne.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lutego 2019 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Claude MAERTEN
Przewodniczący

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG**NR 21/2019****z dnia 8 lutego 2019 r.****zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG [2019/342]**

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę ⁽¹⁾.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku IX do Porozumienia EOG po pkt 31j (dyrektywa 2014/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady) dodaje się punkt w brzmieniu:

„31k. **32015 R 0751**: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 1).

Do celów niniejszego Porozumienia przepisy tego rozporządzenia odczytuje się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

- a) w art. 3 ust. 2 lit. b), w odniesieniu do państw EFTA słowa »8 czerwca 2015 r.« odczytuje się jako »wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 21/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.«;
- b) w art. 16 ust. 2, w odniesieniu do państw EFTA, słowa »do dnia 9 grudnia 2016 r.« odczytuje się jako »w terminie jednego roku od daty wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 21/2019 z dnia 8 lutego 2019 r.«”.

*Artykuł 2*Teksty rozporządzenia (UE) nr 2015/751 w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.*Artykuł 3*

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 9 lutego 2019 r., pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

*Artykuł 4*Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lutego 2019 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG

Claude MAERTEN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 1.

(*) Wskazano wymogi konstytucyjne.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2018/1497 z dnia 8 października 2018 r. zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do kategorii żywności 17 i stosowania dodatków do żywności w suplementach diety

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 253 z dnia 9 października 2018 r.)

Strona 44, załącznik zmiany do załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 pkt 2 lit. c):

zamiast:

	„E 969	Adwantam	55		Tylko suplementy diety w postaci syropu”
--	--------	----------	----	--	--

powinno być:

	„E 969	Adwantam	55		Tylko suplementy diety w postaci syropu
--	--------	----------	----	--	---

d) skreśla się pozycję dotyczącą podkategorii żywności 17.3.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL